

*κρατούσαν δίκιο οι οχτροί
κι εμείς φωνάζαμε ζήτω και γεια
σαν κάθε μέρα*

Μια παράλειψη που συμβαίνει συστηματικά παύει να είναι τυχαία. Στις παραθέσεις ιστορικών γεγονότων που οδήγησαν κάθε φορά στην άνοδο του εκάστοτε ναζισμού, ενώ σκιαγραφούνται οι συνθήκες οικονομικής κρίσης, τα συμφέροντα του διεθνούς πλέγματος κεφαλαίου ή τα χαρακτηριστικά μαζικής ψυχολογίας των λαών, αυτό που φαίνεται να λείπει πάντα είναι το πιο σημαντικό: η οπισθοχώρηση του εργατικού κινήματος, η ενσωμάτωση των διεκδικήσεών του, η απουσία εργατικής πολιτικής πρότασης που δεν ζητά, αλλά χτίζει δομές αυτοθέσμησης ως αντίπαλο δέος στην καπιταλιστική συνθήκη.

Στη ναζιστική Γερμανία τα στρατόπεδα εργασίας και οι υπηρεσίες πρόνοιας, στις οποίες οι εκατομμύρια άνεργοι κατατάσσονταν σε πειθήνιους ή αντικοινωνικούς με ανάλογα για την κάθε κατηγορία αποτελέσματα, κληροδοτήθηκαν από τη σοσιαλδημοκρατία στον Χίτλερ. Στη σύγχρονη Ουκρανία της εδραίωσης του φασισμού η Πορτοκαλί Επανάσταση έφερε στο προσκήνιο τη συζήτηση στρατηγικής εθνικής επιλογής που θα διασφάλιζε αποτελεσματικότερα το αστικό κράτος. Με άλλα λόγια, σε κάθε περίπτωση, και σε ευθεία σύνδεση με την Ελλάδα του σήμερα, από τη διαμάχη για τα κοινωνικοοικονομικά συμφέροντα της εργατικής τάξης η τάξη οπισθοχώρησε στη συζήτηση για τα βασικά συμφέροντα αυτής και των συμμάχων της και την επιλογή σφαίρας επιρροής που μπορεί να τα εξασφαλίσει για να βρεθεί ο λαός σε καλύτερη θέση διαπραγμάτευσης. Ιστορικά ο δρόμος της διασφάλισης του αστικού κράτους σκοντάφτει ξανά και ξανά στον ναζισμό, για να υπενθυμίσει ακούραστα πως ο κεντρικός σχεδιασμός του κράτους με στόχο την «εθνική συνεννόηση» δεν μπορεί παρά να είναι εργαλείο επιβολής ταξικής κυριαρχίας και αυτοκαταστροφικός δρόμος για τις δυνάμεις της εργασίας.

Την άνοδο και την εδραίωση κάθε τύπου ολοκληρωτισμού κάθε φορά συνοδεύει μία κεντρική εξουσία που χωρίζει με ιδεολογικά κριτήρια τους πάντες σε εχθρούς και φίλους. Πρόκειται για ένα δίπολο πέρα και έξω από την ταξική πάλη, όπου καθέννας καλείται να υπερασπιστεί την περιχαράκωση του αστικού κράτους από εκτροπές. Προφανώς, έχοντας παραδεχτεί πως οι εκτροπές συμβαίνουν σε κατάσταση εκτός της ομαλής λειτουργίας, ότι η ανάπτυξη συμβαίνει χωρίς εξαπόλυση παγκόσμιου πόλεμου ενάντια στις δυνάμεις της εργασίας, στο κενό μαθηματικών τύπων.

Στην Ελλάδα και στην ενδεχόμενη άνοδο του φασισμού πολλοί θα αναρωτιούνται γιατί η αριστερά δεν έθεσε αναχώματα, έχοντας μάλιστα, θέσεις εξουσίας στη λειτουργία του κράτους. Ήδη αναπαράγεται αυτιστικά όλη η φιλολογία περί χαμένης ευκαιρίας της αριστεράς και ανάγκης κριτικής στήριξης της κυβέρνησης, περιχαράκωσης της δημοκρατίας κ.ο.κ. Όταν όμως είναι δομικός ρόλος της αριστεράς αυτής να κηρύσσει τον ταξικό πόλεμο παρωχημένο, τότε είναι αυτή που δίνει το χέρι στον φασισμό. Το κράτος, μας λένε, θα γίνει εγγυητής της κοινωνικής συνοχής στρεφόμενο φυσικά ενάντια σε κάθε αγώνα: αφού το κράτος θα διαμεσολαβήσει για σένα, η ταξική συνείδηση και η εργατική πολιτική απάντηση χάνουν κάθε νόημα ύπαρξης, μπορούν να μπουκωθούν στα μουσεία, να απαξιωθούν ή ακόμα και να καταγγελθούν. Στα πλαίσια της εθνικής ομοψυχίας, οι ταξικές αντιπαραθέσεις συγκαλύπτονται και οι αντιμαχόμενες τάξεις καλούνται σε εκεχειρία. Όμως, οι κυρίαρχες τάξεις δεν παραδίδουν ποτέ τα δικά τους όπλα σε καμία χώρα και σε καμία ιστορική περίοδο, ενώ πάντα εμφανίζονται έτοιμες να πολεμήσουν τον εσωτερικό εχθρό όταν χρειάζεται μια σφαγή.

Άννα Β.

Πηγή:2467kollonta